

Sygn. akt II AKa 125/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Andrzej Kaczmarek (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Elżbieta Józwiakowska SA Lech Lewicki
Protokolant	st. sekretarz sądowy Agnieszka Jarzębkowska sekretarz sądowy Monika Marcyniuk

przy udziale Macieja Florkiewicza prokuratora Prokuratury Apelacyjnej
w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2015 r.

sprawy **D. S. i G. P. (1)**

oskarżonych z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 157 § 2 kk i in.

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. akt II K 98/14

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. na poczet orzeczonej, wobec oskarżonego G. P. (1), kary pozbawienia wolności zalicza okres tymczasowego aresztowania również od dnia 24 lutego 2015 r. do dnia 30 czerwca 2015 r.;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. adw. J. L.

i J. W. - Kancelarie Adwokackie w R. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym odpowiednio oskarżonych D. S. i G. P. (1);

IV. zwalnia oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych za drugą instancję
i ustala, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

D. S., R. K. i G. P. (1) oskarżeni zostali o to, że:

I. w dniu 22 marca 2013 roku w R., działając wspólnie i w porozumieniu, posługując się nożem poprzez przystawienie jego ostrza do szyi M. P. oraz używając przemocy wobec G. P. (2) poprzez uderzanie pięściami po głowie i duszenie dłońmi za szyję, zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 200 zł oraz telefon komórkowy marki N. o wartości 100 zł, wszystko o łącznej wartości 300 zł na szkodę G. P. (2) oraz przybory do golenia i szampon o wartości 30 zł na szkodę M. P., tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 kk, przy czym wobec D. S. oraz R. K. wskazując, że ponadto spowodowali u pokrzywdzonej G. P. (2) obrażenia w postaci: sinych podbiegnięć prawego i lewego oczodołu, rozsianych, sinych podbiegnięć okolicy podoczodołowej prawej, gałęzi żuchwy po prawej, okolicy bródki pośrodkowo, które powstały w wyniku uderzeń zadanych pięścią przez R. K. oraz w postaci czerwonych głębokich otarć naskórka bocznej powierzchni szyi po stronie lewej, które powstały w wyniku duszenia przez D. S. dłońmi za szyję, skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej dni 7, tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz wobec G. P. (1), wskazując, że czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

nadto R. K. i G. P. (1) o to, że:

II. w dniu 22 marca 2013 roku, działając wspólnie i w porozumieniu zabrali w celu przywłaszczenia przedmioty wyposażenia domowego, artykuły spożywcze, artykuły chemiczne, narzutę koloru białego, zegarek o łącznej wartości 200 zł na szkodę T. G. i S. N. oraz telefon komórkowy marki N. o wartości 100 zł na szkodę T. G., tj. mienie o łącznej wartości 300 zł, tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk, przy czym wobec G. P. (1) wskazując, że czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

nadto R. K. o to, że:

III. w dniu 22 marca 2013 roku w R. groził pozbawieniem życia oraz pobiciem T. G., przy czym groźby te wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę ich spełnienia, tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk;

IV. w dniu 22 marca 2013 roku w R. groził pozbawieniem życia oraz pobiciem S. N., przy czym groźby te wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę ich spełnienia, tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk;

V. w dniu 22 marca 2013 roku w R. spowodował u T. G. poprzez kilkakrotne uderzenie jej pięścią w głowę obrażenia ciała w postaci: sino – fioletowego zasinienia 55x45 mm w obrębie powiek oka prawego, w bocznej części prawego łuku brwiowego otarcia naskórka 7x2 mm pokrytego brunatnym strupem, nad lewym łukiem brwiowym powierzchniowych 2 ran dł. 30 mm i 7 mm pokrytych brunatnymi strupami w obrębie powiek oka lewego sino - fioletowo zasinienia 40x40 mm, w obrębie lewego sinawego zasinienia 100x90 mm przechodzącego na wargę górną, w bocznej części lewej okolic jarzmowej liniowego otarcia naskórka 20x30 mm pokrytego brunatnym strupem, w okolicy podoczodołowej prawej nieregularnego otarcia naskórka 20x20mm pokrytego brunatnym strupem, na bocznej lewej powierzchni nosa sinawego zasinienia 20x20 mm, w obrębie błony śluzowej wargi górnej blade – wiśniowego podbiegnięcia 40x15 mm w jego obrębie po stronie lewej szczelinowatego ubytku pionowego o szarym dnie dł. 6 mm, w tylnej części prawej okolicy ciemieniowej rany dł. 25 mm pokrytej skrzepłą krwią z obrzękiem tkanek w otoczeniu skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres nie przekraczający 7 dni, tj. o przestępstwo z art. 157 § 2 kk;

VI. w dniu 22 marca 2013 roku w R. spowodował u S. N. obrażenia ciała w postaci: w bocznej części powiek oka prawego szaro – sinawego zasinienia 30x25 mm przechodzącego na okolicę skroniową i jarzmową oraz w obrębie błony śluzowej wargi górnej przyśrodkowo po stronie lewej rany dł. ok. 7 mm o dnie częściowo pokrytym strupem, częściowo szarawym, skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres nie przekraczający 7 dni poprzez kilkakrotne uderzenie go pięścią w głowę, tj. o przestępstwo z art. 157 § 2 kk;

nadto G. P. (1) o to, że

VII. w dniu 22 marca 2013 roku w R. groził pozbawieniem życia oraz pobiciem T. G., przy czym groźby te wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę ich spełnienia, tj. o przestępstwo art. 190 § 1 kk;

VIII. w dniu 22 marca 2013 roku groził pozbawieniem życia oraz pobiciem S. N., przy czym groźby te wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę ich spełnienia, tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk;

IX. w dniu 22 marca 2013 roku w R. wdarł się do mieszkania zajmowanego przez T. G. i S. N., powodując jednocześnie uszkodzenie drzwi wejściowych do mieszkania poprzez kopanie w nie, czym spowodował straty w wysokości 300 zł na szkodę Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w R., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej miesiąca kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk w zb. z art. 193 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Sąd Okręgowy w Radomiu, wyrokiem z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. akt II K 98/14:

I. w granicach zarzucanego w akcie oskarżenia czynu określonego w pkt I a.o. D. S., R. K. i G. P. (1) uznał za winnych tego, że: w dniu 22 marca 2013 r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu, przy czym G. P. (1) posługując się nożem poprzez przystawienie jego ostrza do szyi M. P. oraz używając przemocy wobec G. P. (2) w ten sposób, że D. S. dusząc ją dłońmi za szyję spowodowała u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci czerwonych głębokich otarć naskórka bocznej powierzchni szyi po stronie lewej, a ponadto R. K. poprzez uderzanie pięściami po głowie spowodował u pokrzywdzonej obrażenia w postaci sinych podbiegnięć prawego i lewego oczodołu, rozsianych, sinych podbiegnięć okolicy podoczodołowej prawej, gałęzi żuchwy po stronie prawej, okolicy bródki pośrodkowo, czym spowodowali naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej dni 7, zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 200 zł oraz telefon komórkowy marki N. o wartości 100 zł, wszystko o łącznej wartości 300 zł na szkodę G. P. (2) oraz przybory do golenia i szampon o wartości 30 zł na szkodę M. P. tj. przestępstwa z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, a wobec G. P. (1) ustalając, że będąc uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie co najmniej roku kary pozbawienia wolności dopuścił się przestępstwa rozboju tj. czynu z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i za to na wskazanej podstawie D. S. i R. K. skazał, a na podstawie art. 280 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył im karę po 3 (trzy) lata pozbawienia wolności, natomiast na podstawie art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk G. P. (1) wymierzył karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

II. R. K. w granicach zarzucanych w akcie oskarżenia czynów w pkt II, III, IV, V i VI, a G. P. (1) w granicach zarzucanych w akcie oskarżenia czynów w pkt II, VII, VIII i IX uznał za winnych tego, że: w dniu 22 marca 2013 r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu zabrali w celu przywłaszczenia przedmioty wyposażenia domowego, artykuły spożywcze, artykuły chemiczne, zegarek, telefon komórkowy marki N., buty, kurtkę skórzaną na szkodę T. G. oraz S. N. wszystko o łącznej wartości 500 (pięćset) zł oraz dokument stwierdzający tożsamość w postaci dowodu osobistego T. G., przy czym ustalił, że G. P. (1) dopuścił się tego czynu w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, a wobec G. P. (1) z art. 278 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na powołanej podstawie oskarżonych skazał, wymierzając na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk R. K. karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, a G. P. (1) karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył orzeczone wyżej wobec oskarżonego R. K. i G. P. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną R. K. 3 (trzech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, a G. P. (1) karę 4 (czterech) lat i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w tym: R. K. i G. P. (1) od dnia 23 marca 2013 r. do dnia 24 lutego 2015 r. oraz D. S. od dnia 24 marca 2013 r. do dnia 5 listopada 2013 r.;

V. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata: D. W. kwotę 1918,80 (tysiąc dziewięćset osiemnaście 80/100) złotych, W. K. kwotę 3542,40 (trzy tysiące pięćset czterdzieści dwa 40/100)zł, J. W. kwotę

3542,40 (trzy tysiące pięćset czterdzieści dwa 40/100) złotych oraz J. L. kwotę 1476 (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych tytułem wynagrodzenia za wykonywaną obronę z urzędu;

VI. zwolnił w całości oskarżonych D. S., R. K. i G. P. (1) od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Od wyroku tego apelacje wniesione zostały przez obrońców oskarżonych D. S. i G. P. (1).

Obrońca oskarżonej D. S. zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

- mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, z pominięciem szeregu istotnych okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej:

1. błędnie ustalono stan faktyczny w oparciu o zeznania G. P. (2) oraz jej syna M. P. w sytuacji, gdy:

- zeznania te są ze sobą sprzeczne co do istotnych okoliczności m.in. takich jak użycie noża w stosunku do M. P.,
- G. P. (2) cierpi na zaburzenia psychiczne w związku z czym przebywała na leczeniu w K., nadto jest osobą nadużywającą alkoholu i dodatkowo w chwili zdarzenia obydwójce pokrzywdzeni znajdowali się pod wpływem alkoholu, a co powinno wpłynąć na negatywną ocenę wiarygodności tychże zeznań,
- pominięto zeznania świadków S. K., B. J. i R. J., a którzy opisali G. P. (2) jako osobę skłoną do nadużywania alkoholu oraz wywołującą awantury,

2. błędnie przypisano oskarżonej D. S. popełnienie czynu z art. 280 § 2 k.k. związanego z użyciem noża, w sytuacji, gdy z materiału dowodowego nie wynika, że oskarżona obejmowała zamiarem posłużenie się tym narzędziem ani nie miała wiedzy o fakcie posiadania go przez G. P. (1), a przez co nawet jeśli przyjąć, że w trakcie zdarzenia G. P. (1) posłużył się nożem, to okoliczność ta nie może obciążać oskarżonej S..

We wnioskach autor apelacji postulował:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości w stosunku do D. S. i uniewinnienie jej od przypisanego czynu,
2. ewentualnie, uchylenie orzeczenia w stosunku do oskarżonej D. S. i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,
3. z ostrożności procesowej zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonej D. S. poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu z art. 280 § 2 k.k. na art. 280 § 1 k.k. i orzeczenie wobec niej kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby.

Obrońca oskarżonego G. P. (1) zaskarżył wyrok w całości i zarzucił:

I. naruszenie prawa procesowego, a mianowicie:

1. art. 7 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez jednostronną i dowolną ocenę materiału dowodowego polegającą na uznaniu za wiarygodne zeznań G. P. (2), T. G. i S. N. które są niekonsekwentne, sprzeczne i nie powinny stanowić podstawy ustalenia stanu faktycznego w sprawie;
2. art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. poprzez:
 - ogólnym omówieniu wyjaśnień oskarżonego G. P. (1) ograniczającym się do stwierdzenia, że wyjaśnienia oskarżonego nie polegają na prawdzie,

- ogólnym, schematycznym omówieniu zeznań świadków – pokrzywdzonych ograniczającym się w zasadzie do wskazania, że z zeznań tych wynika, że oskarżeni są winni zarzucanych im przestępstw na ich szkodę, bagatelizując istniejące w tych zeznaniach sprzeczności,

3. art. 7 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez jednostronną i dowolną ocenę materiału dowodowego polegającą na uznaniu zeznań M. C. za niewiarygodne, w sytuacji gdy potwierdził on okoliczności podnoszone przez oskarżonego G. P. (1), a mianowicie, że S. N. przebywał w mieszkaniu R. K., spożywał tam alkohol i słyszał kłótnie między pokrzywdzonymi,

4. art. 2 § 2 k.p.k., 167 k.p.k. poprzez zaniechanie dążenia do wszechstronnego wyjaśnienia sprawy poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu dowodu z zeznań ciotki R. K., która miała wydawać pokrzywdzonym T. G. i S. N. skradzione rzeczy w postaci kurtki skórzanej i butów sportowych,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez ustalenie:

- że oskarżony G. P. (1) w dniu 22 marca 2013 r. dokonał rozboju na osobie G. P. (2), w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy w szczególności wyjaśnienia oskarżonego G. P. (1) nie pozwala na takie ustalenie,
- że oskarżony G. P. (1) w dniu 22 marca 2013 r. wszedł do mieszkania T. G. i S. N. i dokonał zaboru mienia, w sytuacji gdy materiał dowodowy nie pozwala na jednoznaczne ustalenie, czy doszło do takiego zdarzenia oraz zaboru, bowiem zeznania pokrzywdzonych są sprzeczne, w szczególności co do skradzionego mienia.

We wniosku skarżący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego lub uchYLENIA wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Radomiu.

Sąd Apelacyjny w Lublinie zważył, co następuje:

Wobec faktu, że wniosek o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku złożył jedynie oskarżony G. P. (1) przedstawione zostaną powody, dla których Sąd Apelacyjny w Lublinie uznał wniesiony, przez obrońcę tego oskarżonego, środek odwoławczy za oczywiście bezzasadny.

Kontestując wyrok sądu pierwszej instancji apelujący obrońca oskarżonego G. P. (1) wysunął zarzuty w rozumieniu art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k., zarówno w zakresie oceny ujawnionego w sprawie materiału dowodowego w powiązaniu z zaniechaniem sądu meriti do zrealizowania reguły wszechstronnego wyjaśnienia sprawy, jak i poczynienia, w oparciu o wadliwą ocenę dowodów, błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, przez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanych mu czynów. Stąd właśnie płynął postulat skarżącego zmierzający do zmiany zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego lub do uchYLENIA kontestowanego orzeczenia i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Na poparcie swojego stanowiska autor apelacji przytacza szereg argumentów, które obrazują wyłącznie odmienny, od przyjętego w zaskarżonym wyroku, pogląd i stanowią, w istocie rzeczy, polemikę z ustaleniami sądu pierwszej instancji.

W zakresie zarzutu opisanego w pkt 1 skargi apelacyjnej skarżący powiada, że sąd pierwszej instancji bezzasadnie uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonych G. P. (2), M. P., T. G. i S. N., które, jako niekonsekwentne i sprzeczne, nie powinny stanowić podstawy dowodowej ustalonego stanu faktycznego i powiada, że nie można w odniesieniu do ustaleń opisanych w pkt I zaskarżonego wyroku, uznać za wiarygodne zeznań M. P. oraz G. P. (2), a więc pokrzywdzonych.

Nader lakoniczna argumentacja skarżącego nie zawiera, w tym zakresie, żadnych istotnych argumentów, które pozwoliłyby na uznanie, że ocena tych dowodów dotknięta jest błędami wynikającymi z określonej w art. 7 k.p.k. zasady swobodnej oceny dowodów. Samo zaś twierdzenie autora apelacji, że zeznania pokrzywdzonych są sprzeczne,

nawet wewnątrz, w zakresie noża, jakim posługiwał się oskarżony G. P. (1), nie jest wystarczające do podważenia oceny dowodów.

Nie jest bowiem tak, jak życzyłby sobie tego apelujący obrońca oskarżonego, że o wiarygodności bądź niewiarygodności dowodu obciążającego, w szczególności z zeznań świadka, będącym jednocześnie pokrzywdzonym, decyduje totalna jednolitość, w swej treści, depozycji przedstawiających przebieg zdarzenia będącego przedmiotem osądu w sprawie. Idzie bowiem o to, że pokrzywdzony i jednocześnie świadek zdarzenia, to osoba, na szkodę której popełniane jest przestępstwo, a przeżycia psychiczne z tym związane (obawa przed utratą mienia, zdrowia, a nawet życia), częstokroć wynikające z gwałtownego i niebezpiecznego sposobu działania sprawcy, nie pozwalają na dokładne odtworzenie przebiegu zdarzenia. Częstokroć też obawa przed konsekwencjami obciążenia sprawców mieszkających w pobliżu swych ofiar wpływa na unikanie zrelacjonowania zapamiętanych spostrzeżeń. Również niewielka przestrzeń, na której rozgrywa się zdarzenie i wielość osób w nim uczestniczących, to kolejne czynniki utrudniające obserwowanie całości zdarzeń, co w konsekwencji powoduje fragmentaryczność wcześniej zapamiętanych, a następnie odtwarzanych informacji, obrazów przebiegu zdarzenia.

Te okoliczności należy mieć na uwadze podejmując się oceny wiarygodności dowodu, a przystępując do jej kontestacji należy wykazać, na podstawie jakich faktów i wypływających z nich poprawnych wniosków logicznych można skutecznie twierdzić, że sąd pominął istotne dla rozstrzygnięcia o winie ujawnione dowody, uchybił zasadom prawidłowego logicznie rozumowania, wiedzy oraz doświadczenia życiowego.

Trudno nawet podjąć polemikę z argumentacją skarżącego, która nie zawiera, w istocie rzeczy, odniesień do argumentacji sądu pierwszej instancji, przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a odnoszącej się do oceny dowodów obciążających sprawców przestępstwa popełnionego na szkodę G. P. (2) i M. P..

Nie dostrzega przy tym apelujący obrońca oskarżonego, że o przestępczych zachowaniach osób objętych aktem oskarżenia, również oskarżonego, zeznawały inne osoby i relacjonowały one co im było wiadome, a z zeznań niektórych z nich wynika, że mieszkańcy budynku, w którym rozgrywały się zdarzenia, boją się oskarżonych i niechętnie nie tylko zeznają przeciwko nim, ale nawet, jako pokrzywdzeni, nie chcieli składać zawiadomień o popełnianych na ich szkodę przestępstwach.

Nie podziela sąd odwoławczy stanowiska autora apelacji wynikającego z zarzutu opisanego w pkt 2 apelacji, jakoby sąd meriti „ogólnikowo omówił” wyjaśnienia oskarżonego uznając je za niewiarygodne. Przecież oskarżony nie tylko, że nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów, podobnie jak pozostali współoskarżeni, ale również nie wyjaśnił niczego, co mogłoby być pomocne w podważeniu dowodów obciążających. Nie ulega przy tym wątpliwości, że przyznanie oskarżonemu prawa do odmowy składania wyjaśnień, nawet przy oświadczeniu procesowym o nieprzyznawaniu się do popełnienia zarzuconych mu czynów, nie zwalnia sądu od dokonania oceny jego wyjaśnień i to z poszanowaniem reguł rzetelnego procesu. Trudno jednak wymagać, aby owa ocena była, jak życzy sobie tego skarżący, szczegółowa, kiedy sąd nie dysponuje wersją lub wersjami zdarzenia przedstawianymi przez oskarżonego. Uboczne zaś okoliczności, dotyczące kontaktów oskarżonego z osobami pokrzywdzonymi, w szczególności ze S. N., przed zdarzeniem będącym przedmiotem osądu w sprawie, nie mogą stanowić powodu uznania oświadczenia oskarżonego o niepopelnieniu przestępstw na szkodę tego pokrzywdzonego, za wiarygodne, skoro inne dowody, prawidłowo ujawnione, a następnie ocenione, nie pozwalają na zajęcie takiego stanowiska.

Za chybiony należało też uznać zarzut opisany w pkt 4 apelacji i to nie dlatego, że autor apelacji argumentował owe uchybienie tylko dwoma zdaniem, bez wskazania, gdzie tkwi błąd w rozumowaniu sądu meriti oceniającego zeznania M. C., ale dlatego że, wbrew twierdzeniom skarżącego, sąd pierwszej instancji w sposób precyzyjny wskazał powody, dla których nie dał wiary zeznaniom tego świadka, a kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie ujawniła, w zakresie oceny i tego dowodu, żadnych błędów, które mogłyby tę ocenę podważyć.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w Lublinie całkowicie bezzasadnie jawi się zarzut opisany w pkt 7 skargi apelacyjnej zmierzający, w istocie rzeczy, do wykazania naruszenia zasady działania sądu z urzędu, w sytuacji, gdy z przeprowadzonych dowodów wyłania się wątpliwość wymagająca wyjaśnienia, której nie da się wyjaśnić dotychczas

przeprowadzonymi dowodami. Twierdzi bowiem autor apelacji, że sąd pierwszej instancji powinien, dążąc do wszechstronnego wyjaśnienia sprawy, przeprowadzić, z urzędu, dowód z zeznań D. K. – ciotki współoskarżonego R. K. – celem potwierdzenia zeznań T. G. i S. N., z których wynikało, że to właśnie D. K. wydała pokrzywdzonym część rzeczy zabranych przez oskarżonych G. P. (1) i R. K..

Stwierdzić należy, że zarzut ów ma typowo instrumentalny charakter już to dlatego, że kwestia ta nie budziła wątpliwości ani sądu pierwszej instancji, ani, tym bardziej, obrońcy oskarżonego uczestniczącego w rozprawie głównej i akceptującego twierdzenia pokrzywdzonych, skoro nie korzystał, w omawianym zakresie, z uregulowania przewidzianego w art. 9 § 2 k.p.k. i nie domagał się wówczas przeprowadzenia rzeczonoego dowodu.

Powiada autor apelacji, że pokrzywdzeni krytycznego dnia znajdowali się pod wpływem alkoholu, a ponadto z ich zeznań wynikać ma, że w trakcie popełnienia przestępstw, odpowiednio na szkodę G. P. (2) i jej syna M. oraz na szkodę T. G. i S. N., oskarżony G. P. (1) miał posługiwać się innymi nożami.

Nie do końca wiadomo, co autor apelacji chciał w ten sposób wykazać, ale, w ocenie Sądu Apelacyjnego w Lublinie, ta afirmowana „sprzeczność” nie mogła mieć jakiegokolwiek wpływu na poczynione, w zaskarżonym wyroku, ustalenia. Nie da się przecież w żaden sposób wykluczyć, że podczas każdego z przypisanych oskarżonemu przestępstw, posługiwał się on innym nożem. Przecież oskarżeni przestępstw rozboju, na szkodę G. P. (2) i jej syna M., dopuścili się około godz. 17:00-18:00, zaś na szkodę T. G. i S. N. tego samego dnia, ale około północy. Mógł więc oskarżony G. P. (1) posługiwać się tym samym, albo innym nożem podczas każdego z popełnionych czynów. Trudno też wymagać, aby pokrzywdzeni, w sytuacji zagrożenia ich zdrowia lub życia, zaskoczeni okolicznościami popełnianych na ich szkodę przestępstw, z precyzyjną dokładnością opisywali nóż, jakim posługiwał się oskarżony, w sytuacji braku wątpliwości co do jego używania.

Nie akceptuje też sąd odwoławczy stanowiska autora apelacji, jakoby spożywanie alkoholu przez pokrzywdzonych miało stanowić powód odmowy wiary ich zeznaniom. Przecież z zeznań przywołanego, przez obrońcę oskarżonego, zeznań świadka M. C. wynika, że oskarżeni, będąc w mieszkaniu oskarżonego R. K., również spożywali alkohol i to w znacznych ilościach.

A przecież sąd pierwszej instancji nie odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w zakresie, w jakim nie przyznał się on do popełnienia przypisanych mu czynów z tego powodu, że spożywał on tego dnia alkohol, ale dlatego, że dowody obciążające zdecydowanie podważyły wiarygodność jego oświadczenia procesowego.

Bezasadnie wyartykułowany został również zarzut w rozumieniu art. 438 pkt 3 k.p.k., który oparty został na tożsamej, co zarzuty w rozumieniu art. 438 pkt 2 k.p.k., argumentacji. Przecież istota zarzutu, o którym mowa w art. 438 pkt 3 k.p.k. nie może sprowadzać się do polemiki z ustaleniami sądu i kreowania własnego poglądu na tę problematykę poprzez odmienną ocenę ujawnionego materiału dowodowego. Zamierzając osiągnąć cel wskazany we wnioskach apelacyjnych już to w postaci wydania, przez sąd odwoławczy rozstrzygnięcia reformatoryjnego, już to kasatoryjnego, należy wskazać nie tylko na uchybienia w zakresie niezgodności ustaleń z treścią przeprowadzonych dowodów, ale również uchybienia w zakresie zasad rozumowania oraz wnioskowania, sprzeczności z doświadczeniem życiowym oraz ze wskazaniami wiedzy. Tego jednak w żaden sposób nie da się wyczytać z uzasadnienia wniesionego środka odwoławczego, co nie daje sądowi odwoławczemu możliwości odniesienia się do tak sformułowanego zarzutu.

Reasumując, stwierdzić należy, że wyrokujący w pierwszej instancji Sąd Okręgowy w Radomiu, rozpoznając niniejszą sprawę, sprostał regułom rzetelnego procesu, a ujawniony w sprawie materiał dowodowy poddany został wnikliwej ocenie, z której wyprowadzono poprawne, pod względem logicznym wnioski, co znajduje uargumentowanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i czego nie da się skutecznie zakwestionować.

Stanowiska Sądu Apelacyjnego w Lublinie nie mogło zmienić oświadczenie procesowe oskarżonego z dołączonymi załącznikami, ujawnionymi podczas rozprawy odwoławczej. Oskarżony w ujawnionych pismach prezentuje własne poglądy na zapadłe, przed Sądem Okręgowym w Radomiu, orzeczenie, podejmując w ten sposób próbę zwalczania niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia i opisuje różne zdarzenia, nawet z 2011 r., wspierając je odpowiednimi

„załącznikami”, z których, w istocie rzeczy, nic nie wynika, już chociażby dlatego, że afirmuje w nich oskarżony reakcję pokrzywdzonych z innych zdarzeń. To tylko potwierdza ustalenia sądu pierwszej instancji, że oskarżeni już wcześniej, w różnych sytuacjach, najczęściej będąc pod wpływem alkoholu, atakowali mieszkańców bloku, w którym mieszkał oskarżony R. K.. Kwestie zaś oceny wiarygodności zeznań świadków–pokrzywdzonych – zostały prawidłowo zobrazowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i, jak już wyżej zaznaczono, brak jest podstaw do kwestionowania dowodów z zeznań pokrzywdzonych.

Nie znalazł sąd odwoławczy podstaw do ingerencji w zaskarżone orzeczenie również w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, mimo niepodnoszenia zarzutu w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Nie przekroczył bowiem Sąd Okręgowy w Radomiu przy ustalaniu intensywności kar jednostkowych pozbawienia wolności dyrektyw wymiaru kary, w szczególności stopnia winy. Pamiętać przy tym należy, że oskarżony działał w warunkach recydywy, a w zakresie czynu przypisanego w pkt I wyroku, w warunkach recydywy wielokrotnej. Nie bez znaczenia też dla oceny stopnia winy oskarżonego pozostaje, w ocenie Sądu Apelacyjnego w Lublinie, fakt, że oskarżeni wdzierali się do mieszkań pokrzywdzonych, które powinny gwarantować ludziom poczucie bezpieczeństwa, spokoju i odpoczynku. Ukształtowanie zaś kary łącznej nie narusza reguł łączenia kar jednostkowych, co również nie daje podstaw do złagodzenia tej kary, mimo orzeczenia jej przy zastosowaniu zasady kumulacji.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie ujawniła uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, co w powiązaniu z bezzasadnie afirmowanymi zarzutami odwoławczymi doprowadziło do utrzymania zaskarżonego wyroku w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego znajduje swoje uargumentowanie w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz art. 624 § 1 k.p.k.